

MARY HIGGINS CLARK

# Por de la veritat

Traducció d'Anna Puente Lluçà  
i Carles Andreu Saburit

Edicions 62

Barcelona

Títol original: *Daddy's Gone A Hunting*  
© Mary Higgins Clark, 2013

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, [www.cedro.org](http://www.cedro.org)) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra ([www.conlicencia.com](http://www.conlicencia.com); 917021970 / 932720447).  
Tots els drets reservats.

Primera edició: març del 2014  
© de la traducció: Anna Puente Lluçà  
i Carles Andreu Saburit, 2014

© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a.  
Pedro i Pons, 9-11, 08034 Barcelona  
[info@edicions62.cat](mailto:info@edicions62.cat)  
[www.edicions62.cat](http://www.edicions62.cat)

Fotocomposició: Víctor Igual, s.l.  
Aragó, 390. 08013 Barcelona  
Imprès a Limpergraf

DIPÒSIT LEGAL: B. 3.059-2014  
ISBN: 978-84-297-7280-7

*A en John i als nostres fills i néts de les famílies  
Clark i Conheeney, amb amor*



## PRÒLEG

De vegades la Kate somiava aquella nit, tot i que no era cap somni. Havia passat de debò. Ella tenia tres anys i estava arraulida al llit, observant com la mare es vestia. La mare semblava una princesa: duia un vestit de nit vermell, preciós, i les sabates de taló de setí vermell que a ella li agradava emprovar-se. Llavors el pare havia entrat al dormitori, havia agafat la Kate en braços i se les havia endut a totes dues, ella i la mare, ballant fins al balcó, encara que a fora hagués començat a nevar.

«Li vaig demanar que cantés la meva cançó i ell ho va fer», recordava la Kate.

*Ai, adéu, moixonet meu,  
El pare sortirà a la neu,  
A caçar un núvol de cotó,  
Perquè dormis calentó.*

L'endemà a la nit la mare va morir en aquell accident i el pare no li va tornar a cantar mai més aquella cançó.



*Dijous, 14 de novembre*

A les quatre de la matinada, en Gus Schmidt es va vestir en silenci al dormitori de la seva modesta casa de Long Island, intentant no despertar la dona amb qui havia estat casat des de feia cinquanta-cinc anys. No ho va aconseguir.

La Lottie Schmidt va allargar la mà i va buscar el llum de la tauleta de nit a les palpentes. Va parpellejar per intentar obrir els ulls, que li pesaven de son, i en adonar-se que en Gus duia posada la jaqueta gruixuda va voler saber on anava.

—A treure el nas un moment a la planta, Lottie. Ha passat una cosa.

—¿És per això que va trucar la Kate, ahir?

La Kate era la filla d'en Douglas Connelly, el propietari de Magnífiques Rèpliques d'Antiguitats Connelly, el complex de mobiliari de Long Island City on en Gus havia treballat fins que s'havia jubilat, feia cinc anys.

La Lottie, de setanta-cinc anys i amb uns cabells blancs cada vegada més escassos, es va posar les ulleres i va donar un cop d'ull al rellotge.

—Gus, ¿que t'has begut l'enteniment? ¿Tu saps quina hora és?

—Són les quatre de la matinada i la Kate em va demanar que em trobés amb ella a dos quarts de cinc. Suposo que deu tenir motius per fer-ho així i per això hi vaig.

La Lottie es va adonar que estava visiblement molest.

I era perfectament conscient que no li podia fer la pregunta que els rondava pel cap a tots dos.

—Gus, últimament hi ha alguna cosa que em fa mala espina. Ja sé que no em vols escoltar, però tinc la sensació que passarà alguna cosa lletja. No vull que marxis.

A la dèbil claror de la bombeta de seixanta vats del llum de sobre la tauleta de nit, es van mirar de fit a fit. Fins i tot mentre responia, en Gus era conscient que en el fons tenia por. El fet que la Lottie assegurés tenir poders de vident l'irritava i l'espantava a parts iguals.

—Torna a dormir, Lottie —li va dir de mal humor—. Sigui quin sigui el problema, tornaré a l'hora d'esmorzar.

En Gus no era un home afectuós, però una mena d'instint el va empènyer a atansar-se al llit, acotar-se i fer un petó al front de la seva dona mentre li acaritava els cabells.

—No t'amoïnis —li va dir, molt convençut.

Van ser les darreres paraules que la Lottie li va sentir pronunciar.



La Kate Connelly esperava ser capaç d'ocultar el neguit i l'ansietat que li provocava la cita de matinada amb en Gus al museu del complex de mobiliari. Va sopar amb el seu pare i la seva xicota nova al Zone, un nou i moderníssim cafè del Lower East Side, a Manhattan. Mentre prenien còctels, la Kate es va deixar anar amb la xerrameca habitual en ella sempre que parlava amb la «darrera conquesta» del seu pare.

L'actual era una tal Sandra Starling, una bellesa rossa de vint-i-tants anys amb ulls de color d'avellana, que, sense un bri d'ironia, els va explicar que havia participat en el concurs de Miss Univers, tot i que no va acabar d'aclarir si li havia faltat gaire per adjudicar-se la corona.

La seva ambició, va confessar, era fer carrera al món del teatre i en acabat consagrar la seva vida a aconseguir la pau al món. «És encara més soca que la majoria de les altres», va pensar la Kate sarcàsticament. En Doug (tal com el seu pare insistia que li digués) exhibia la seva cara més afable i encantadora, tot i que semblava que estava bevent més de l'habitual.

Durant el sopar, la Kate es va adonar que avaluava el seu pare com si formés part del jurat d'algun d'aquells

concurso de ball o de cant que feien a la tele. «És un home atractiu, de quasi seixanta anys», va pensar, «amb una certa semblança a en Gregory Peck, la llegendària estrella de cinema». Llavors es va dir que a la majoria de persones de la seva edat, aquella comparació no els diria res. «Llevat», va pensar «que siguin amants de les pel·lícules clàssiques, com jo».

¿Era un error embolicar en Gus en tot allò?, es va preguntar.

—Kate, abans li explicava a la Sandra que ets el cervell de la família —va dir el seu pare.

—Jo no tinc pas aquesta imatge de mi mateixa —va respondre la Kate, amb un somriure forçat.

—No siguis modesta —la va burxar en Doug—. La Kate és censora jurada de comptes, Sandra. Treballa a Wayne & Cruthers, una de les empreses financeres més grans del país —va afegir, i va riure—. L'únic problema és que sempre m'està explicant com he de gestionar el negoci familiar. —Va fer una pausa.— El *meu* negoci —va afegir—. És un detall que oblida sovint.

—Papa, ai, Doug —va fer la Kate amb veu serena, tot i que notava com la ràbia anava creixent dins seu—. Tampoc cal que li escalfem el cap amb això, a la Sandra.

—Fixa't en la meva filla, Sandra. Trenta anys i ja la tinc feta una dona alta, rossa i guapíssima. Ha sortit a sa mare. La seva germana, la Hannah, s'assembla més a mi: té els meus cabells castanys i els meus ulls blaus, però en canvi ha sortit menuda. No fa ni metre seixanta, ¿oi, Kate?

«El papa ha estat bevent abans de venir a sopar», va

pensar la Kate. «I de vegades, quan beu, es posa desagradable». Va decidir intentar allunyar de la conversa el tema del negoci familiar.

—La meva germana treballa al món de la moda, Sandra —va explicar—. És tres anys més jove que jo. Quan érem petites sempre estava fent vestidets per a les nines, mentre jo feia veure que guanyava diners contestant preguntes del *Jeopardy!* o *La roda de la fortuna*.

«Déu meu, ¿què faré si en Gus està d'acord amb mi?», es va preguntar quan el cambrer els va dur el plat principal.

Per sort, en aquell moment la banda, que s'havia pres un descans, va tornar al menjador ple de gom a gom i el volum eixordador de la música va reduir la conversa a la mínima expressió.

La Kate i la Sandra van decidir no prendre postres però llavors la Kate va sentir, consternada, com el seu pare demanava una ampolla del xampany més car de la carta.

—Papa, no cal que... —va començar a protestar.

—Estalvia'm la teva garreperia, Kate —la va tallar en Doug Connelly en un to de veu tan fort que va atraure l'atenció de la gent de la taula del costat.

—Papa, he quedat amb una persona per prendre una copa —va dir la Kate en veu baixa i amb les galtes enceses—. Però tu i la Sandra podeu gaudir del xampany sols.

La Sandra estava escrutant el menjador per si hi descobria algun famós. Va dedicar un somriure radiant a un home que la mirava amb la copa alçada.

—Aquell és en Majestic. El seu últim disc està arrasant a les llistes d'èxits —va dir, sense alè—. Ha estat un plaer coneixe't, Kate —va afegir llavors, distretament—. Si triomfo potser podràs gestionar la meva fortuna.

En Doug Connelly va riure.

—Quina gran idea. A veure si així em deixa tranquil —va dir—. Feia broma —va afegir una mica precipitadament—. Estic molt orgullós de tenir una filla que és un cervellet.

«Si sabessis quina una en du de cap el cervellet de ta filla», va pensar la Kate. Dividida entre la ràbia i la preocupació, va recollir la jaqueta del guarda-roba, va sortir a la nit freda i ventosa de novembre, i va aturar un taxi.

La Kate vivia a l'Upper West Side, en un pis que havia comprat feia un any. Era un espai ampli, de dues habitacions, amb vistes sobre el riu Hudson. Li encantava i alhora detestava que el seu anterior propietari, en Justin Kramer, un consultor d'inversions patrimonials de poc més de trenta anys, s'hagués vist obligat a vendre-se'l per quatre xavos després de perdre la feina. En el moment de tancar el tracte, i amb un somriure voluntariós, en Justin li havia regalat una bromèlia semblant a la que ella tant havia elogiat quan havia visitat el pis per primera vegada.

—En Robby em va dir que t'havia agradat tant la meva planta —li va dir, fent un gest cap a l'agent de la propietat immobiliària que tenia assegut al costat—. Aquella

me la vaig endur, però aquí tens un regal de benvinguda. Deixa-la al mateix lloc on la tenia jo, a l'ampit de la finestra, i creixerà com si fos la mongetera màgica.

La Kate va pensar en aquell regal tan amable, com feia sovint quan entrava al seu aollidor apartament i encenia els llums. Els mobles de la sala d'estar eren tots moderns. El sofà, de color beix daurat i amb coixins gruixuts, convidava a fer-hi una becaina. Les butaques, entapissades de conjunt, s'havien fabricat pensant en la comoditat de qui s'hi assegués, i tenien uns braços i un respallers amples. Els coixins replicaven els colors dels estampats geomètrics de l'estora i afegien una nota de llum a la decoració.

La Kate recordava com havia rigut la Hannah quan havia anat a veure el pis després que li duguessin els mobles.

—Déu meu, Kate —li havia dit—. Has crescut sentint com el pare explicava a tothom que a casa només hi teníem rèpliques de luxe Connelly, i tu te'n vas a l'altre extrem.

«I li vaig dir que tenia raó», va pensar la Kate. «Estava farta de la llauna del pare sobre les rèpliques perfectes. Potser un dia canviaré d'opinió, però de moment ja estic bé amb aquests mobles.

»Rèpliques perfectes». Només de pensar en aquelles paraules se li assecava la boca.